

třebaže ne z důvodů plně přiléhavých. Jde tu o exekuci, aby bylo vydáno prohlášení vůle. Má-li povinný podle obsahu exekučního titulu vydati prohlášení vůle, pokládá se podle §u 367 ex. ř. prohlášení to již za vydané, jakmile rozsudek nabyt právní moci nebo jakmile jiný exekuční titul stejného obsahu opravňuje k návrhu na povolení exekuce, v projednávaném případě tudíž rok po ujednání smíru. Podle motivů (str. 235 mat. I. str. 587) k ex. ř. jsou v takových případech zvláštní donucovací opatření jako povolení a provedení exekuce zbytečna (srv. též Walker »Österreichisches Exekutionsrecht« str. 306). Je proto v případě, o nějž tu jde, prohlášení souhlasu pokládati uplynutím ujednané roční lhůty za vydané a není návrh na zavedení exekučního řízení v zákon vůbec odůvodněn. Jiná je ovšem otázka, zda prohlášení souhlasu, jež se stalo způsobem právě vyličeným, vyhovuje předpokladům §§ 15. a 16. rozl. zák. Než otázku tu netřeba toho času řešiti, když jde jen o to, zda exekuční návrh, aby bylo vydáno prohlášení vůle, vyhovuje zákonu či nic.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 6. října 1926 č. j. R I 837/26. Dr. Grešl.

Uvaliti konkurs na pozůstalost, která byla odevzdána, není přípustným, třeba odevzdání nenabylo ještě právní moci.

Návrhu, aby uvalen byl konkurs na pozůstalost, která byla dědicům odevzdána, bylo vyhověno, poněvadž odevzdání nestalo se ještě pravoplatným.

Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud revisnímu rekursu nevyhověl.

Odůvodnění: Podle § 69 k. ř. jest prohlásiti konkurs na pozůstalosti také tehdy, jsou-li předloženy. Právní účinky prohlášení konkursu nastávají dnem vyhlášení ediktu na soudní desce (§ 2 odst. 1 k. ř.). Nezáleží tedy na tom, kdy byl podán návrh na prohlášení konkursu.

Stěžovatelka neprávem se domnívá, že dokud odevzdání pozůstalosti nenabylo moci práva, nutno vždy ještě mluvit o »ležící pozůstalosti«.

Odevzdáním pozůstalosti prohlašuje se řízení pozůstalostní skončeným (§ 819 obč. z.), jím nabývá dědic, jenž se k pozůstalosti přihlásil »právní držby« (§ 797 obč. zák.) a dědictví, byvši mu odevzdáno, stává se součástí jeho jmění.

Odevzdání pozůstalosti děje se odevzdací listinou (§ 174 nesp. pat.) a uskutečňuje se se všemi účinky již doručením této

listiny, aniž by se vyhledávalo její pravoplatnosti (tak již v rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu ze dne 22. dubna 1926 R II 75/26 a R II 78/26 a býv. nejvyššího soudu ve Vídni G. U. 2184 a 8250).

Edikt o prohlášení konkursu na pozůstalost Aloise K. byl vyhlášen na soudní desce krajského soudu dne 9. července 1926, pozůstalost byla však již dne 26. června 1926 odevzdána a odevzdací listina doručena dne 29. června 1926.

Tehdy, kdy konkurs byl prohlášen, bylo již řízení pozůstalostní skončeno a jmění pozůstalostní splynulo s ostatním jměním dědiců.

Neprávem tedy byl usnesením krajského soudu ze dne 9. července 1926 K 24/26-1 uvalen konkurs na pozůstalost a správně rozhodl rekursní soud, zamítнув ke stížnosti dědiců zemřelého Aloise K. návrh na zavedení konkursního řízení.

Poukazuje-li stěžovatelka ještě na to, že prý dědicové sami tím, že dne 10. srpna 1926 navrhli konvokaci věřitelů pozůstalostních, nejlépe dosvědčili, že se jedná o »ležící pozůstalost«, možno k tomu podotknouti, že návrh jejich nebyl již podle zákona přípustný (§ 813 obč. z.) a proto mu také usnesením okresního soudu ze dne 23. srpna 1926 D 367/25-31 nebylo vyhověno.

Dovolací rekurs není z těchto důvodů opodstatněn a odpadá potřeba uvažovati ještě o dalších jeho vývodech.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 18. září 1926 R II 202/26.

Karel Jelínek.

Při kolisi dědických přihlášek ze zákona v případě § 25 obč. zák. buďtež na pořad právní podle § 126 nesp. pat. poukázání oni dědicové, kteří tvrdí, že jejich zůstavitel přečkal druhého.

Zůstavitel František M. byl dne 21. července 1925 společně se svou manželkou Marií M. zavražděn ve svém obydlí v R. a do té doby nebylo zjištěno, zdali Marie M. přečkala svého manžela.

Pozůstalost Marie M. zastoupená dědici přihlášenými Františkem Fr. a Františkou V. přihlásila se k pozůstalosti po Františku M. ze zákona s dobrodiním inventáře.

Zároveň však se přihlásili k téže pozůstalosti synovci zůstavitelovi Václav M. a Josef M. podle zákona s dobrodiním inventáře, takže obojí přihlášky si odporují aspoň pokud se týče dílu pozůstalosti, který by připadl manželce Marii M. podle zákona, kdyby byla svého manžela přežila.

Soud první stolice poukázal podle § 126 nesp. pat. na pořad